

Luku 1

Marcus pinkoi pitkin koulun käytävää ja jahtasi pitkää hahmoa.

Varhaisaamun auringon ensi säteet paistivat sisään ikkunoista, ja jokaisella *KIIREISELLÄ* askeleella Marcus näki karkulaisen paremmin.

Hahmolla oli yllään leveä, tumma viitta, joka liehui hurjasti hänen takanaan. Kun Marcus saavutti pakenijaa, hän saattoi nähdä, että viitassa oli paljon reikiä ja se näytti vähän vanhalta lakanalta.

Marcuksen keuhkoja **POLTTI**, mutta hän ei pysähtynyt – hän ei voinut pysähtyä. Hän kiri *kovempaa ja kovempaa* ja pääsi *lähemmäksi ja lähemmäksi...* ja sitten hän heittäytyi eteenpäin käsivarret ojossa.

Hän **PAISKAUTUI** vasten takaa-ajamaansa henkilöä, ja he molemmat **ROJAHTIVAT** lattialle ja kierivät pysähdyksiin.

”Saitko kiinni, Marcus?!” joku huusi takaa. Se oli Stacey, **Aamupalaetsivien** peloton johtaja. ”Suunnitelma siis toimi?” Stacey jatkoi voitonriemuisen näköisenä päästyään paikalle. ”Olemmeko napanneet ihan oikean VAMPYIRIN?”

Aamupalaetsivien muut jäsenet, Lise ja Asim, seurasivat päällikkönsä kintereillä.

”Tuo näytti kivuliaalta”, Asim totesi samalla, kun yritti saada hengityksensä tasaantumaan.

”Olipa hyvä, että panimme hänelle jäljittimen, muuten olisimme jääneet pahasti jälkeen”, Lise sanoi sormeillessaan piipittävää tablettiaan.

Kaikki tuijottivat maassa makaavaa henkilöä. Hänen kasvonsa olivat pitkän viitan peitossa. Nyt oli aika ratkaista arvoitus lopullisesti ja saattaa tapaus päätökseen.

Marcus veti viitan hitaasti sivuun paljastaakseen, kuka salaperäinen hahmo oli, ja hyppähti sitten järkyttyneenä kauemmaksi.

Se ei ollutkaan oikea *VAMPIIRI*. Vaan... poika, jolla oli taakse suitut mustat hiukset.

”Minä **IMEN** teiltä veret!” poika *sähisi* vetäen edelleen rooliaan.

Sehän oli Stanley!

”Anteeksi vain, Stanley, mutta hampaasi taitavat olla lattialla”, Lise huomautti ja osoitti isoja muovisia VAMPYIRIN tekohampaaita.

”Kas vain, minun mokani.” Stanley’n käsi

viuhahti esiin ja hän työnsi kiireesti hammas-
kaluston takaisin suuhunsa. ”Minä **IMEN**
teiltä veret”, hän *sähisi* uudelleen.

Muut eivät sanoneet mitään, he vain vil-
kuilivat vaivaantuneina toisiaan.

”Se on siis ohi?” Stanley kysyi ja hänen
ryhtinsä lysähti.

”Kyllä, niinhän se taitaa olla”, Marcus vas-
tasi.

”En olisi koskaan jäänyt kiinni ilman teidän
porukkaanne”, Stanley sanoi vihaisesti irvis-
tellen. ”**Aamupalaetsiviä.**” Kesken hänen sa-
nojensa paikalle saapui herra Anderson. Hän
oli pitkä musiikinopettaja, jolla oli lyhyet
harmaat hiukset ja nähtävästi loputon varasto
tweedtakkeja. Vaikka hän oli iäkkäänpuolei-
nen mies, hänen siniset silmänsä olivat kirk-
kaat ja terävät.

”Taas uusi **mysteeri** paketissa. Näyttää

siltä, että teillä menee lujaa”, opettaja totesi.

”Yritämme parhaamme”, Marcus vastasi.

”No niin, Stanley, sinulla olisi hieman selittämistä”, herra Anderson sanoi, auttoi Stanleyyn jaloilleen ja lähti sitten viemään häntä kohti rehtorin toimistoa.

Marcus ja toiset etsivät juhlivat. He olivat saaneet ratkaistua RUTHERFORDIN VAMPPYÖRIN arvoituksen! Mikään ei tuntunut yhtä hyvältä kuin mysteerien ratkaiseminen. Tämä oli loistoalku päivälle. Kun herra Anderson ja Stanley katosivat kulman taakse, Marcus, Lise, Asim ja Stacey lähtivät kävelemään vastakkaiseen suuntaan, pitkää käytävää kohti ruokalaa ja aamupalaa.

Aamupalaporukan kokoontuminen oli aina jännittävää, mutta **ekstra**-jännittävää se oli sellaisina päivinä, kun he olivat ratkaisseet tapauksen.

Tai siis jännittävää kaikille muille paitsi Staceylle.

”Rutherfordin vampyyri ei siis *ollutkaan* oikeasti VAMPPYRI?” Stacey puuskahti otsa vi-
haisesti kurtussa, kun he istuutuivat suosikki-
pöytänsä meluisan ilmastointilaitteen alle.
Ruokala oli täynnä oppilaita, jotka söivät aa-
miaista, juttelivat ja pelasivat lautapelejä.

”Valitettavasti ei”, Asim sanoi ja kohautti
olkapäitään.

”Joo, se oli ehdottomasti Stanley Moore
kasiluokalta”, Marcus sanoi. Tämä oli tyypil-
listä Staceylle. Hän *rakasti* kaikkea VILLUON-
NOLLISTA. Hän toivoi aina pääsevänsä käsiksi
johonkin TUONPUOLEISEEN.

”Mutta entä jos Stanley onkin oikea VAM-
PPYRI...?” Stacey jatkoi toinen kulma toiveik-
kaasti koholla. ”Käytännössä meillä ei ole mi-
tään todisteita siitä, että hän *ei* olisi vampyyri.”

”Kasiluokkalaiset lukevat parhaillaan *Draculaa* äidinkielen tunnilla. Minä epäilen, että hänen mielikuvituksensa lähti vain laukalle”, Lise sanoi ja laski kätensä Stacey’n olalle. ”Kuka tietää, mistä syistä hän puuhasi tuollaista. Olen kuitenkin varma, ettei hän oikeasti haatonut mitään pahaa. Ja tärkeintä on, että me ratkaisimme tapauksen! Olen aivan varma, että pian löydämme jotakin YLILUONNOLLISTA.”

”Seuraava tapaus”, Stacey sanoi huokaisten. ”Hetkinen, *onko* meillä jonossa yhtään ratkaisuaan odottavaa tapausta?”

”On varmasti. Pari kuukautta sitten meillä oli aikamoinen ruuhka”, Marcus sanoi ja raapi päätään ennen kuin uppoutui syömään kulhollista puuroa, jonka päällä oli jogurttia ja hunajaa.

”Se oli ennen kuin menestysputkemme alkoi”, Asim lisäsi itsetyytyväisesti virnistäen.

”Sen jälkeen olemme olleet pysäyttämättömiä!”

”Se on totta. Nyt meillä ei ole enää yhtään juttua jonossa”, Lise sanoi.

Pöytäkunta vaiken hetkeksi, ja sitten Asim avasi suunsa.

”Se ei ole aivan täysin totta. Minulla olisi jotakin, mihin kaipaisin apuanne”, hän sanoi. Äkkiä tilanteen nostattama innostus näytti hävinneen hänen kasvoiltaan. Mutta juuri kun hän oli jatkamassa, koulun kello alkoi **SOIDA.**

”Mistä on kyse?” Stacey kysyi innoissaan.

”Äh, ei syytä huoleen”, Asim sanoi ja nousi kiireesti seisomaan näyttäen hieman poissa-olevalta. ”Mitä jos puhuttaisiin siitä koulun jälkeen? Tavataanko piilopaikassa?”

”Tavataan piilopaikassa”, muut sanoivat yhteen ääneen.

Marcus lähti seuraamaan ystäviään luokkahuoneisiin. Tämä oli outoa. Asim ei yleensä pyytänyt apua. Se tarkoitti, että asian täytyi olla tärkeä.